

Упекохъ два, три пръсца,
Патки и кокошки;
Донесохъ и ягънца
И отъ стадо-то дзвиски.
Кой-то доди — се донѣси
Кръваи и гозби,
Плоска с' вино сѣкій носи
И други-тъ потрѣби.
Дѣдо Димо благославя
И лозье дарява,
А майка имъ — до двѣ гривни
И съсъ теле кравъ.
Вси роднини имъ врѣкохъ:
Кой — тиганъ, кой — котле,
Нѣкой баби имъ дарихъ
По яркъ и петле.
Сѣкій яди, весели ся —
Гайда-та свиряше —
Кой щя хоро — улови ся,
Игра колко щѣше.
Много пѣсни ся испѣхъ,
Приказки слушахъ.
И добро имъ вси желяхъ
И благославяхъ:
Да живѣѣтъ да ся имѣтъ
Вѣрно да ся обычѣтъ
Добри дѣца да извѣдѣтъ
И да ги задомиѣтъ,
Пръстъ да стиснѣтъ у рѣцѣ си,
Тя злато да стани,
Да ся имѣтъ помежду си,
Кѣтъ гълъби млади.
Подиръ това веселіе,
Сѣкій си отиди;
Ненчо остана да живѣе
В' дѣдови Златеви.